

01. DORMINT

Mentre jo estigui dormint sense cap remordiment,
mentre jo estigui flotant dins el meu llit, somiant amb àngels...

No trenqueu el meu plàcid descans.
Sorollets de monedes i homes de fil,
paraigües vermells protegint esquimals.

Mentre jo estigui dormint sense cap remordiment,
no me'n recordaré com eren els antics somnis grisos.

Esquerdats... fets per homes d'acer.
Silenciosos i torts i enigmàtics senyors,
amb mirades perdudes i crits amagats.

02. GAT

Un gat blau miola, espera al turó algú que el vulgui adoptar.
Marramiau miola, "Hola mix raru", et diràs Miau, seràs adoptat.

Mixet estigues tranquil! No et quedaràs orfe.
Mixet estigues tranquil! No et quedaràs orfe

Nosaltres som bones persones.
Nosaltres som bones persones.

Tindràs uns nous amics, faran de germans.
I tots junts formeu el cor de gats.

I si us baralleu, no us podreu esgarrapar.
I si us baralleu, no podreu desafinar.

Mixet estigues tranquil! No et quedaràs orfe.
Mixet estigues tranquil! No et quedaràs orfe

Nosaltres som bones persones.
Nosaltres som bones persones.

03. CEL SALAT

Trossos de paper,
ballen a través de l'aire blanc.
Al cel dolç.

Com menjar de peix,
dins el gran aquàrium, dins un got.
Al cel dolç.

Digue'ls-hi que creuin els dits.

Perquè així no parin de ballar amb la pluja.
Perquè així no parin de ballar amb els núvols.

Un paper ha caigut i els altres dubten.
Dos papers també i els altres tremolen.

L'aire ja no és tant blanc,
es desmunta el decorat...

Un peix de lavabo es menja el decorat
i el cel es torna salat com el mar
aquí no hi podem viure mai més.
La invasió dels peixos al nostre cel dolç.

No podia ser per sempre el cel un decorat.
Ja us ho vaig dir que de paper no aguantaria gaire temps.
Ha estat molt dolç, molt blanc,
Ha estat molt dolç, molt blanc.

Però ara el cel és salat
Però ara el cel és salat
Però ara el cel és salat

Un peix de lavabo es menja el decorat
i el cel es torna salat com el mar
aquí no hi podem viure mai més.
La invasió dels peixos al nostre cel dolç.

Trossos de paper,
ballen a través de l'aire blanc.
Al cel dolç.

Com menjar de peix,
dins el gran aquàrium, dins un got.
Al cel dolç.

04. SEMPRE PRESENT

Sempre present. Pesa.
Ho esborra tot sempre.
Em diu que tinc pressa.
No em culpeu, voldria anar més lenta.

Espero que estigueu bé i no ho sabeu.
Voldria que vosaltres fóssiu eterns.

I ara què ha passat sinó el temps?
I ara què ha passat sinó el temps?

El temps, el temps, el temps...

Sempre present. Pesa.
Ho esborra tot sempre.

I m'enreda com la llana enreda als gats,
Que no saben que algun dia, ja no hi seran.

I ara què passarà sinó el temps?
I ara què ha passat sinó el temps?

05. RAMATS DE POMES

Un núvol de bluetac,
un sorral on governar
amb cucs de seda que creixen i volen.

Un núvol destil·lat,
tricicles amb rodetes
per si es punxa alguna de les altres rodes.

I el millor és que s'hi menja gelatina,
en aquest gran llençol
on tots hi porten un flic-flac d'última generació.

Sempre fa tic-tac,
i aprèn les hores,
la pometa riu, canta.

Un mirador d'estels,
i hi ha tres patis,
set pometes a dalt l'arbre.

Allà hi ha un os formiguer
que et xucla aquelles llàgrimes si plores
i et fa estar molt més content.

Però amagat hi ha un rellotge molt atent
i una pometa despistada...

Fa tic-tac i aprèn les hores
I li canvien el bluetac per les xinxetes...

Ni set pometes, ni tres patis...
i és que el terra és de gelatina movedissa
i és que el terra és de gelatina movedissa
¡i és que el terra és...
i és que el terra...

Ramats de pomes
ara rodolen
ben indiferents.

Però elles segueixen
dalt del seu arbre
xiuxiuejant cançons
amb el vent.

06. PLOM

Un cos fràgil,
dins té un món de gomets rodons i verds,
un cos amb cor de cotó.

Un món fràgil,
s'intenta protegir
d'aquells dolents amb un pallasso entre dents.

Tant de bo, fos de plom i es fongués amb tots.
Un cor fràgil no vol ser de cotó...
Soldadet! Vol ser de plom.

No sap com virar.
No sap com matar aquell drac.
No sap com poder riure de...

I ja no sap (com virar)
Està perdut (com matar aquell drac)
I vol saber (com poder)
Vol poder dir

Quin pallasso més graciós. (Ara estic content...)
Jo ja estic content.
Què diran?
Diran el que vulguin... (Ara estic content...)

Quin pallasso més graciós.
Jo ja estic content.
Què diran?
Diran el que vulguin...

Tant de bo, fos de plom i es fongués amb tots. (Un cos fràgil)
Un cor fràgil no vol ser de cotó... (dins té un món de gomets rodons i verds)
Soldadet! Vol ser de plom (un cos amb cor de cotó)

07. BIGARRAT

Cosiu-me orelles de gat! Al cap, si us plau.
Cosiu-me una cua també, al final de la columna vertebral.
Cosiu-me bigotis...
Doneu-me hormones gatunes que em creixi el pel fi i bigarrat!

08. PLACENTA

No em deixis rellicar
No em deixis de tapar
No em deixis, fora estaré sola.
No vull començar a morir com tothom que no en sap del tot...

...de ser feliç (No vull...)
No sap ser feliç (...començar a morir)
No sap ser feliç (No vull...)
No sap ser feliç (No vull, no vull, no vull...)
No sap ser feliç (No vull, no vull, no vull...)
No sap ser feliç (No vull, no vull, no vull...)
No sap ser feliç.

Només sóc memòries de figures de fang i neu.
Decorant finestres amb fulles de tardor i d'hivern.
Només sóc memòries de jocs que no acaben mai.

(Només, Només, Només, Només, Només...)

No vull començar a morir com tothom que no en sap del tot...

...de ser feliç (No vull...)
No sap ser feliç (...començar a morir)
No sap ser feliç (No vull...)
No sap ser feliç (No vull, no vull, no vull...)
No sap ser feliç (No vull, no vull, no vull...)
No sap ser feliç,
No sap ser feliç.

09. MIL ORELLES

Gotetes que neden dins l'aigua,
gotetes que cauen dins de la buidor.
Una cua de cotxes en ple estiu.

El meu cap és ple de sons,
miri on miro ho sento tot.

El món es fa gran,
jo tinc mil orelles,
no pretenc morir i fer les maletes.

El món es fa gran,
jo tinc mil orelles,
no pretenc morir...

Xinxetes repiquen contentes,
Les meves pestanyes que es tanquen de cop.
Una reunió de grills, elefants i Nuís.

El meu cap és ple de sons,
miri on miro ho sento tot

El món es fa gran,
jo tinc mil orelles,
no pretenc morir i fer les maletes.

El món es fa gran,
jo tinc mil orelles,
no pretenc morir.

10. SEGONS

Vuitanta-sis mil...

Vuitanta-sis mil... Quatre-centes... Quatre-centes.

Oportunitats.

Cada dia d'aquests:

Trenta-un milions cinc-cents trenta-sis mil.

Trenta-un milions cinc-cents trenta-sis mil.

Gràcies per ser-hi sempre en tot moment.

Cada segon, cada segon.

11. MATÈRIA GRIS

Un record,

un moment,

parpelles avall.

Un negre infinit.

Els dits rosant els llavis lentament.

El cap cau de costat.

12. POBRE DESIG

Pobre desig, s'esfuma d'amagat,
no es pot sentir gaire especial.

Igual que tots, està motoritzat,
per anar lluny amb fredes princeses somrient perquè sí.

Sabates de pell, xapes de xarol...
i malles de llana suant en un món molt millor.

Tot al voltant em deixa de mirar.
Animals encorbats s'observen,
anem sempre al mateix circ.

Els jocs malabars, et fan relaxar...
Reconeixement de les teves febleses...

Pots plorar.

Ja pots plorar, no ets res dins aquesta pluja.
Com tots ho fan, amagats al mar.

Pobre perdut, no veu el temps passar.
Pobre desig, perdut, mandrós, covard.
Pobre perdut, no veu el temps passar.
Pobre desig, perdut, mandrós, covard.

Ja pots plorar, no ets res dins aquesta pluja.
Com tots ho fan, amagats al mar.